

kunde den ærede Minister ogsaa have sparet sig, hvis man i Februar havde fulgt min Anbefaling den Gang at standse eller forkaste Forslaget. Endnu vil jeg kun sige om den Diskussion, der har været ført i Dag, og som har beskæftiget sig med Bombardementsgrændsen, Kanonernes Skydeevnighed og til Slutning Noget, der hedder Forbindingsafudager, Noget, der særlig ligger for det ærede Medlem for Kjøbenhavns 2den Valgkreds (Wagner), Noget, han måner frem for os — det minder mig noget om, naar en Taften spiller vider de Kunstler, han kan gjøre — at den har ikke interesseret mig det Allersjærneste. Jeg vil sige, at med Hensyn til dette Forb. og den Bevilling, vi staa overfor, kan jeg ikke afvinde den tekniske Side af Sagen den allermindste Interesse. Det maa De Herren vide, og det kan der ikke lægges Skjul paa, det kunne vi ikke komme bort fra, at det er en rent politisk Afstemning, vi staa overfor i Dag. Det er den høie Regjerings Forsøg paa at sprænge Forhandlingspolitiken paa dette Stadium for den kommende Tid, som vi her have med at gjøre; det er Sagens virkelige, reelle, politiske Side, og alt det Andet, om Fortets Indretning, Taarnene o. s. v. interesserer mig som sagt mindre. Det tror jeg nok, at Regjeringen kan faae indrettet, som den vil, men i Dieblisset er det Sagens politiske Side, det kommer an paa. Jeg veed ikke, om det Forb. kan sthyde ffændtlige Stibe i Sænt, men jeg er ganske overbevist om, at dette Forslag fra Regjerings Side er beregnet paa at sthyde Forhandlingspolitiken i Sænt, og derom vil jeg sige, at det skal efter min Mening ikke lykkes Regjeringen. Det vilde være nemt for den høie Regjering, som den nu ved en saadant ret henhynsløs — som jeg vel tør kalde det — Udfærd som denne, kunde forhindre os i at forhandle her i Thinget. Jeg tror, Intet vilde være den mere hjært, end om vi overfor dette vilde erklære, at naar man stillede sig paa den Maade overfor Folkethinget, havde vi ikke Andet at gjøre end at gaa hjem og ikke møde her mere. Jeg kan godt tænke mig, at man kom til en saadant Beslutning: Vi kunne vi ikke mere, dette er for galt. Naar vi forkaste et Forslag, eller naar der er et Forslag, som Regjeringen tror, at vi vilde forkaste paa særlig Lov, saa sætter Regjeringen Forslaget op paa Finansloven og søger saaledes at sprænge Forhandlingen. Hvis vi overfor dette sagde: Det er umuligt at forhandle med denne Regjering paa det Grundlag, ser jeg ikke Andet, end at det var for Følelsen høist tiltalende, men fornuftigtvis høist urimeligt, thi vort Raaber mod denne Regjering. . . (Ber g.

Det er Forhandling.) Ja, det er Forhandling; det ærede Medlem for 2den Valgkreds (Berg) kan i det Henseende sige, hvad han vil, for han er i sit Hjerte ganske enig med mig, det veed jeg, jeg hender ham saa noie fra gamle Dage, at jeg ikke nærer mindste Tvivl om, hvad det ærede Medlem tænker. Jeg forstaar meget godt de Ord, han siger, jeg begriber hele Hæftvedden af dem og af hans hele politiske Agitation. Jeg har ikke nogen som helst Tvivl om, hvorfor det ærede Medlem gjør alt det, han gjør. Det veed jeg godt, men jeg veed ogsaa, at han paa Bunden af sit Hjerte er ganske enig med os Andre i, at den Bei, vi skulle fremad, er Forhandling, og vi ville faae ham at se mere forhandlingsivrig end de fleste Andre her i Salen, det er Noget, Aarene ville bringe. Det tvivler jeg ikke det Mindste om. Hvis det ærede Medlem vil have det frem ved denne Leilighed, er jeg villig til at sige det.

Jeg mener altjaa, at vi skulle huse paa, at denne Samlings vigtigste Begivenhed er dette Middegrundsfors. Det dreiede Samlingen sig om i Begyndelsen, det dreiede Valgene sig om; det mødte os, da vi kom ind igjen, og nu se vi atter Middegrundsforsort taarne sig op af Bølgerne mod os som det, hvorom nu Regjerings Interesse skal dreie sig i de kommende Aar, og hvorom man skal samle Partiet i de kommende Aar, for derved saa vidt mulig at sprænge Forhandlingen og gjøre os det saa ubehageligt og umuligt, som det kan tænkes, at sthyde i denne Sal og forhandle med Regjeringen. At stille sig paa den Maade overfor Folkethinget, det er, som sagt, Sagens politiske Moment, som forekommer mig det Vigtigste. — Jeg vil gjerne, da jeg har Ordet, endnu kun nogle Minuter lægge Beslag paa Deres Opmærksomhed for at nævne nogle Tal, som synes mig at illustrere, hvad der er sket i de sidste Dage. Det er jo i Dag de to militære Budgetter, vi behandle paa Finansloven, og nu først Krigsministerens. Jeg skal tillade mig blot at minde De Herre om, hvorledes det har stillet sig med disse Budgetter i de 5 Aar, i hvilke vi have haft provisoriske Tilstande.

I det første Finansaar, i hvilket vi ingen Finanslov havde, 1885—86, bevilgede Folkethinget paa de to militære Budgetter i Alt 15,524,696 Kr., det vil altjaa sige: 15½ Million. De to Ministre toge selv 17,923,496 Kr., det vil altjaa sige: 18 Mill., altjaa 2½ Mill. mere, end Folkethinget havde bevilget, hvilket jo dog ontrent vil svare til de berømte „3 Millioner